

La nit del mort vivent

Se n'havia de tenir molt, però molt, d'*espíritu de Ermua* per anar al concert que organitzava RTVE, amb el suport de Telefónica i d'El Corte Inglés. Quinze dies abans Madrid era empaperat de cartells que, més que anunciar, profetitzaven la cruesa que de vegades té la realitat: Julio Iglesias obrint foc i després una rotunda bateria dels personatges que van fer una mica més entretinguda la vellesa del general que no es va jubilar. No hi van faltar ni Rocío Jurado ni Raphael, i allà mateix hi havia escrit –qui avisa no és traïdor– el nom de José Luis Perales. Tot això presidit per una mà blanca, el símbol que van popularitzar els estudiants de la Complutense contra l'assassinat de Francisco Tomás y Valiente, l'atemptat que va marcar l'inici de la mobilització popular a Madrid contra el tret al clatell d'ETA. Els mateixos estudiants que, en plena desorientació ideològica, dies abans havien declinat de participar en l'esdeveniment.

Decididament, no hi podia haver cap dubte que el repertori del concert estava en mans de la faràndula més cavernària, amb alguna condimentació que no anava més enllà del pro-socialisme ornamental. Dues excepcions: Raimon i José Sacristán, els únics en tot el *concert-protesta* que alguna vegada havien protestat per alguna cosa.

Però l'esdeveniment era pensat justament per a la protesta popular. I els gestors populars del concert van preparar la iconografia a consciència. El dia abans, TVE va mostrar com un ex-component de Mecano ja assajava la manera de provocar el crit de "*Miguel Ángel, Miguel Ángel*" entre el públic i, només entrar, tots els assistents van rebre un curiós fanalet que imitava els encenedors que se suposen imprescindibles en aquest tipus de concentracions. El resultat és ben conegut. Julio Iglesias, Rocío Jurado, Raphael i José Luis Perales van tenir l'oportunitat d'estrenar-se com a cantants *amb missatge* entre el deliri del públic, i Raimon i Sacristán van acabar rebent aquest mateix missatge (clar i castellà) per part dels qui omplien la plaça.

Dues reflexions. En primer lloc, Madrid ja no és la ciutat del "*No pasarán*", ni tan sols la de la *movida* de l'alcalde Tierno. Madrid, avui, és una ciutat on el PP obté majories aclaparadores i on hi ha un acord social hegemònic (i políticament transversal) que reclama una actitud de fermesa contra qualsevol mena de reclamació nacional, especialment si ve de Barcelona. En un moment en què la política econòmica no deixa marge per a diferències essencials entre els dos grans partits de govern, l'argument que alegra les enquestes de

l'oposició sempre acaba girant entorn d'una suposada feblesa del govern central davant una no menys suposada voracitat dels governs català i basc. Naturalment, la promesa, abans del PP i ara del PSOE, és que, un cop arribats al poder, tallaran d'arrel aquesta situació, que és viscuda com un greuge nacional constant des de l'Espanya més espanyola.

Lliçó segona: sí que hi ha mals que duren cent anys. N'és la prova que el públic del concert era, majoritàriament, molt jove. Possiblement, la transició política va aportar pau social, que no és poc, però va ser escassament pedagògica. Simplificant –no pas caricaturitzant– els avis van guanyar la guerra, els pares acaben de guanyar les eleccions i els nets van gua-

nyant el carrer sense que ni tan sols en tinguem una consciència clara.

Encara no fa un any, a Madrid, hi va haver el primer avís. L'acte institucional d'homenatge a les Brigades Internacionals va deixar al descobert quina mena de centrisme practica el PP. És cert que hi va haver una rèplica popular que va omplir el Palacio de los Deportes, però la graderia era plena de gent que, per pertinença generacional, podrien haver aplaudit més d'una vegada Raimon mateix. A hores d'ara, a Madrid, són uns altres els estímuls que mobilitzen els joves. I a molts d'aquests joves hi ha nits, com fa poc a Las Ventas, que se'ls apareix el *zombie* del general. En blanc i negre. ■

SALVADOR COT

"Madrid ja no és la ciutat del "No pasarán", ni tan sols la de la "movida" de l'alcalde Tierno. Madrid, avui, és una ciutat on el PP obté majories aclaparadores."